ČÍSLO
16.

Cesty a Cíle

ROČNÍK VI.

15. října 1928.

OBSAH:

Co je křesťanství?
Služba.
Zrcadlo duše.
Meditace.
Rub novinářské pravdy.
Světla a stíny.
Členům SB. upozornění.
Týdenní kalendář SB.
Literatura.

„UNITARIA", PRAHA I., KARLOVA 8.
Knihkupectví a nakladatelství Svobodného bratrství.

Cesty a cíle vycházejí 1. a 15. každého měsíce. Za redakci odpovídá N. F. Čapek. Redakce a správa v Praze I., Karlova 8. (Unitaria). Majitel a vydavatel Svobodné bratrství Praha I., Karlova 8. Jednotlivá čísla po 80 hal. Celoroční předplatné Kč 16·—, pololetně Kč 8·—. Kdo podrží ukázkové číslo, je považován za odběratele. — Účet pošt. úř. šek. 21321. — Telefon č. 20121. — Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze č. 238.133-VI-22.

Literatura.

B. Kočího Malý slovník naučný. Sešit 26. právě vyšel u B. Kočího v Praze I., Masarykovo nábř. 14. Dílo pro moderního člověka na výsost účelné: informuje a poučuje věcně, obsažně a dokonale, vymezujíc věrně otázky a předměty, o něž běží, při tom však se svrchovanou úsporou času. - Cena sešitu na dřevaprostém papíře Kč 6·—, na tenkém papíře India Kč 7·50.

Jos. B. Nežárecký: Nedokončená revoluce. Řada úvah popřevratových. Stran 88, cena Kč 6·50. Nákladem vlastním. Expeduje J. Bradáč, Praha I., Liliová ul. č. 7.

J. B. Čapek: Henrik Ibsen a nemoc Evropy. Kritická studie jež navazuje na stoleté jubileum narození básníkova. Připojený životopis Ibsenův a anglický přehled (Sumary). — Nákladem YMKA v čsl., Praha II., Poříč. Stran 64, za Kč 3·50.

Nakladatelství „Orbis" upozorňuje na vhodné knihy k 10. výročí samostatnosti čs. republiky, pojednávající o našem osvobození, které nemají scházeti v žádné knihovně upřímného Čecha. Jsou to: T. G. Masaryk: „Světová revoluce", Dr. Ed. Beneš: „Světová válka a naše revoluce", Dr. Fr. Soukup: „28 říjen 1918", Dr. Jan Opočenský: „Konec monarchie Rakousko-Uherské", Dr. Jan Opočenský: „Vznik národních států v říjnu 1918", H. W. Steed: „Třicet let novinářem". Na skladě má Unitaria, Karlova 8.

Co je křesťanství?

Křesťanství je mně žitým poměrem člověka k Bohu a bližnímu v duchu učení Ježíšova, jehož jádrem je vzájemná láska lidí jako bratří a sester, a jejich láska k Bohu jako otci. Kdo miluje bližního jako sebe samého a Boha právě tak, je křesťanem. To je jasné. Jen chytrák může přijít s otázkou, co je láska, v úmyslu udělat z ní sofisma na příklad námitkou, že inkvisitoři dávali ve středověku upalovat lidi z lásky k nim, aby zachránili jejich duše před věčným trápením v pekle. Láska není nenávistí jako nenávist nemůže být láskou. Křesťanství jak já mu rozumím je evangeliem lásky pravé, činorodé. Jen ten, kdo je schopen tak milovat, že by se zřekl vlastního bohatství ve prospěch bližního, aby ho zachránil před úpadkem, že by odpustil svému nejúhlavnějšímu nepříteli, který usiloval o jeho zničení, že by zásadně dobrem odplácel všeliké zlo a křivdy na něm páchané, jen ten by byl hoden nazývat se pravým a důsledným křesťanem. Prostudujme dějiny křesťanství od Ježíše až po naše dny a počítejme, kolik papežů, vůdců a reformátorů, vůbec kolik katolíků, evangelíků či kterýchkoliv příslušníků všech křesťanských církví bylo v tomto smyslu pravých, důsledných křesťanů. Myslím, že jediným opravdovým křesťanem byl Ježíš sám, — Ježíš jako zosobněný ideál lásky. Křesťanství po mém soudu má být cestou k tomuto ideálu. Jsme na tolik křesťany na kolik dovedeme milovat člověka a zkrze něho i Boha, neboť jedině v něm se Bůh vtěluje a jím k nám promlouvá Bůh, kterýž láska jest. V tomto

smyslu rozumějme i vtělení Boha-Lásky v Ježíšovi. Ptá-li se kdo co je podstatou křesťanství, odpovídám: láska.

Budou námitky hlavně ze strany teologů, kteří řeknou: což křesťanská dogmatika, věrouka, liturgie to není nic podstatného?

Kdyby dogmatika, věrouka a liturgie byly podstatou křesťanství, nemohli by být křesťané rozdrobeni na sta církví, sekt a sektiček vzájemně na sebe nevražících a se pronásledujících, nehledě k nepřehlednému množství jedinců hlásících se ke křesťanství a odmítajících jakoukoliv příslušnost k některé církvi. Dogmatika, věrouka, liturgie křesťany rozdělily, láska je může spojit. Ježíš sám nebyl dogmatikem, ani církve žádné nezaložil, naopak jsa vyobcován z církve židovské — byl bez vyznání.

Budou námitky i ze řad neteologů, kteří poukáží na fakt, že Ježíš nebyl první, kdož hlásal evangelium lásky. To je pravda. Čínský Konfucius před Ježíšem pravil: „Co nechceš, aby poddaní činili tobě, nečiň ty jim." Na otázku co je lidskost odpověděl: „Milovati lidi." Indický Budha 500 let před Ježíšem vyjádřil totéž svým způsobem, když řekl: „Bhikkhú, který se oddává v tichu a klidu správnému soustředění, pohroužení, překonal žádostivost, liknavost, záštiplnost, hloubání, pochybnost a proniká všechny tvory, přátele a nepřátele neomezenou dobrotou, neomezeným soucitem a neomezenou spoluradostí." Ba v staroegyptských papyrech tisíc let před Ježíšem nalézáme vyznání Usirevovo, v němž skládá účty ze svých skutků: „Nečinil jsem zla, neznásilňoval jsem, nekradl jsem, nezabíjel, ne-

lhal, necizoložil, nehněval jsem se do zuřivosti. Nikoho jsem nedonutil plakati, neodmítal jsem mléka kojenci, nenutil jsem lidi pracovati nad síly — byl jsem otcem sirotkům, atd." — „Živil jsem lačnící, napájel jsem žíznící, odíval jsem nahé . . . jsem čist." (Kniha Mrtvých 125.) Nejsou-li to činy lásky, jak je zdůrazňoval Ježíš?

Ale Ježíš šel ještě dál. On nejen přikazoval, abychom dobře činili, on učil dobrým splácet zlé. Udeří-li tě někdo ve tvář levou, nastav mu pravou. To bych řekl je specificky křesťanské. V tom doufám mi dají za pravdu i profesoři teologických fakult. Prakse ovšem ukazuje, že ti, kteří se pro své křesťanství honosivě vyvyšují nad nekřesťany, nejsou ničemu tak vzdáleni jako tomu, co je specificky křesťanské. Nebylo by lépe, kdyby křesťané šli víc do sebe, přiznali si to a místo hádek o slovíčka obrátili svůj zřetel k tomuto podstatnému, lásce křesťanské?

V. Žižka.

Služba.

Kdesi hoří. Hasiči se sjíždějí. Jejich trubka zní, ruch silnice na chvilku umlká, vše se zastavuje, ustupuje stranou, dělá místo mužům jedoucím zachraňovat cizí majetek. A oni za jízdy upravují svou ústroj a připravují vše potřebné k nastávající práci.

Mám velkou úctu k těmto mužům a po každé, když jsem svědkem tohoto obrazu, jsem velice dojat. Není to sentimentalita, pouze si uvědomuji jaká krása, jaká síla a jaká velikost je v lidské duši, která je ochotná k službě. Služba bližnímu diktovaná láskou to je, která přiměla

muže v helmici, aby s nasazením vlastního života, nehledě k ztrátě času, šel zachraňovat to, co je ohroženo dravým živlem.

A tu hned napadá člověku: Jak by to bylo krásné kdyby všechno jednání a konání lidské společnosti bylo diktováno ideou služby. Povšechně jsme u nás ještě daleko od zásady služby. Nejsamozřejmější bylo by uplatňování této zásady v obchodě, jelikož zde s rostoucí spokojeností kupujících roste spokojenost výrobce či prodávajícího. Leč zkušenost nás poučuje o jiném. Obchodník peskuje zákazníka, že si nepřinesl drobné, že nemá nazpět, že nemá stroj na koruny, slečna u výdejny traťových lístků okřikuje pána, proč si fotografii nenalepil na lepenku, ač by jí stačilo máznout jednou štětcem od lepidla, obzvláště když nemá nikoho u přepážky, a byl jsem jednou dokonce svědkem, kterak majitelka obchodu zle se osopila na člověka, že jí čumí do výkladu, stejně prý ničeho nekoupí. A že některé úřady žijí stále v tom domnění, že lidé jsou pro ně a ne ony pro lidi, nemusím snad příliš rozvádět.

Leč v poslední době začíná se to měnit. Jakoby vlna reformace společenských zvyklostí se k nám valila. A hlavně zkušenost to je, která lidem dokazuje, že jakékoli podnikání skýtá plné uspokojení a větší radost ze života jedině tam, kde je diktováno zásadou služby: Sloužit lidem, dát jim to nejlepší za nejvýhodnějších podmínek, prospět člověku a stát se jeho přítelem, tak jako on jsa uspokojen, stane se přítelem naším. Systém vzájemného napalování patří do dob, kdy člověk člověku byl

opravdu vlkem. Životem poučeni přicházejí lidé k tomu, že přikázání lásky k bližnímu, ochoty k službě a zasvěcení se zájmům celku nejsou jen pouhé utopie nepraktických náboženských snílků, ale že to jsou nejpevnější základy pro vybudování nové lidské společnosti.

Člověk oddaný službě veřejnosti nemůže být nepoctivý. Získá si vždy obliby. I důvěry. Obliba u spoluobčanů a jich důvěra k nám, má pak stokrát větší cenu než samo jmění. To platí u obchodníka stejně jako u kněze, učitele i dělníka. Je jisto, že čím lépe kdo slouží zájmům celku, tím větší má úspěch. Na čas může mít úspěch i rvavý sobec ale úspěch stálý, který nám zároveň zaručuje klid, vnitřní radost a spokojenost, ten může tryskat jedině ze s l u ž b y.

Jistý zástupce obuvnické továrny rozkuchal v pravém slova smyslu jednu dámskou botku, takže každý hřebík a každý kousek materiálu byl viditelný, jen aby dokázal z čeho a jak se ta botka vyrábí. Nestyděl se provést s botkou tuto proceduru, protože byl přesvědčen, že na základě ideje služby je zpracována tak, že se za ni stydět nemusí. Řekněme si však upřímně: kolik našich lidí, dělníků, řemeslníků a úředníků mohlo by si stejně klidně dát rozkuchat tu svoji práci? Kolik by se jich tu muselo rdít až k palcům u nohou? Kolik osob by tu pak poznalo, že vlastně neslouží, ale dává si sloužit?

V idei služby dlužno spatřovati projev toho, co nazýváme praktickým náboženstvím. Tak se mi často zdá, že tu a tam v naší společnosti něco hoří, něco podléhá ničivým silám živlu, který je jinak užitečný, a že by bylo třeba ta-

kových — obrazně řečeno — dobrovolných hasičů, kteří neohlížejíce se na sebe, byli by ochotni nezištně podat pomocnou ruku. Služby ve smyslu pravého náboženství je třeba.

V dnešních náboženských společnostech se setkáváme se stejnými nehoráznostmi jako v obchodě, průmyslu a jiném podnikání. Tak mnohá náboženská společnost zabývá se hlavně tím, že lidi peskuje a vyhrožuje jim věčnými tresty. To není služba. Ježíš, Budha, Konfucius i Mohamed zdůrazňovali ideál služby. Ježíšův život byl vzorem služby. Léčil, kázal, radil, pomáhal. „Jak chceš, aby ti jiní činili, čiň ty jim" je stejně jeho jako Konfuciův výrok a vztahuje se zřejmě na službu. A když se Mohameda kdosi ptal: „Ó, proroku, má matka je mrtvá; jakou almužnu mám dát v oběť za její duši?" Prorok odvětil: „Mysle na ni, dej žíznivému píti!" Tedy služba.

Jako všechny nové ideje i idea služby razí si cestu světem. A že postupuje i v životě náboženském, můžeme ku př. u nás nejlépe pozorovati v tom, kterak katolická církev upouští od oficielního oslavování Jana Nepomuckého a začíná soustřeďovat zájem věřících na sv. Václava. Je v tom jistý pokrok, neboť proti ryze církevnímu významu Jana Nepomuckého zdůrazňuje se u sv. Válava také prvek sociální, jak to také vyzvedl ve své řeči ministr Hodža. Sv. Václav byl mírumilovný a miloval chudé. Byla to veliká věc na jeho dobu a okolí, kdy bratr zabíjel bratra; ale nesmíme pro jednoho mladičkého muže křesťanských zásad zapomenout na celou řadu jiných. Král Jiřík a Petr

Chelčický byli neméně mírumilovní, a lidumílové Hlávka a manželé Olivovi jistě z ryzí lásky k chudým učinili své veliké odkazy. Legenda vypráví, že sv. Václav štípal chuďasovi dříví. Byl tedy průkopníkem Ježíšova ideálu služby. Stejně však sloužili lidu i jiní, více nebo méně slavní a známí mužové a ženy. Bratři Veverkové svým vynálezem ruchadla jistě posloužili lidu více než ku př. dnešní kandidátka světectví, Teréza Neumannová z Konnersreuthu.

Lidstvo bude tím lepší, čím více se oddá uplatňování zásady vzájemné služby. Zatím nechť to zkoušejí jedinci, kteří v praksi nejlépe poznají, kterak prožívaný ideál služby činí člověka lepším a šťastnějším. *E. Maška.*

Zrcadlo duše.

Jsou mé činy v souhlasu s mým myšlením?

Mám jasně vytčený svůj životní cíl?

Co podnikám, abych ho dosáhl?

Konám svou práci radostně a ochotně?

Co podnikám, abych svými špatnými náladami neterorisoval svých bližních?

Je má kritika poměrů konstruktivní anebo destruktivní?

Jak dlouho podržuji hněv ve svém srdci?

Vyrovnávám se se vším a se všemi když jdu spát?

Chovám myšlenky, jichž bych se měl vlastně vystříhati?

Jak často používám slov „nemohu" a „obávám se"? *-em-*

Meditace.

Otče světel, Bože lásky, kterýž jsi svou ustavičnou, tajemnou přítomností nad námi, vůkol nás a v nás; Sílo života, kterou trváme a z níž rostou naše ideály, připomínáme si s vděčností a s pokorou, že jsme s Tebou příbuzní, z Tvého rodu, Tvoji synové a dcery.

Připomínáme si s vděčností, že jsme Tebou vyvoleni k spolupráci, aby lidé poznávali svoji s Tebou příbuznost, aby byli oblaženi vědomím, že dědictví radosti a síly, které mají nastoupit, je bohaté a blízké.

Připomínáne si, ó Moci, kterou světy stojí, že jsme Tebou povoláni vítězit nad nemocemi, smutky, trápením a zklamáním všeho druhu a také nad vlastními nedostatky, slabostmi a hříchy. Ty nepotřebuješ našich díků; Ty nečekáš na naše prosby; Ty nejsi žádostiv našeho přemlouvání a pochlebování. Býváš poctěn naší odvahou a důvěrou k braní a okoušení všech vznešených požitků nám k použití přichystaných.

U vědomí Tvé láskyplné přítomnosti chceme býti silnými a vítězit, chceme rozkřesávat v sobě Tvé tvůrčí myšlenky, chceme sebe přetvořovati vždy dokonaleji, abychom byli schopnější míti dokonalejší poznání o Tobě a přijímati více síly k novým vítězstvím v tomto a každém dalším životě.

Rub novinářské pravdy.

V „Pokrokovém obzoru" ze dne 29. září 1928 byla tato zprávička:

> Rub amerikanismu, pro nějž jsou i u nás velmi mnozí přímo nadšeni, ukazuje U. Sinklair ve svých „Housatech". V Americe je 5 mil. analfabetů, z nichž 3 mil. domácích, 2 mil. vystěhovalců. Není se co diviti, považíme-li, že v americkém rozpočtu na r. 1920 připadalo jen 1 proc. vydání na školství a vědu, kdežto 68 proc. výdajů vyžádalo si zbrojení z dob minulých, 25 proc. pak zbrojení běžné.

Jaký dojem má čtenář? Že je ve Spojených státech mnohem víc analfabetů než u nás, a že se tam dává na školy mnohem míň. A co je pravdou?

Vystěhovalci padnou na vrub evropského školství. Zbývá 3 miliony domácích, počítaje v to černochy a Indiány. Kolik to je v procentech na 120 mil. obyvatel? A kolik u nás bez černochů a bez Indiánů a s prastarou kulturou na 14 mil. obyvatel?

A dále. Proč se nepoví, že školství se v Americe vydržuje ponejvíce soukromě a že tento soukromý náklad daleko převyšuje v procentech všechny státní náklady u nás. A kdyby u nás bylo školství vydržováno soukromě, co by asi z něho zbylo? Kdo by na příklad vydržoval naše theologické fakulty?

A co říci dále, že z takových soukromých prostředků amerických i naše některé ústavy jsou vydržovány? (Rockefellerova nadace atd.)

A co říci, že i ta slavná Slovanská epopej byla pořízena z privátních peněz amerických? (Crane.)

A proč právě brát rok 1920, rok poválečný? (Amerika platí legionářům největší pense.) Proč nevzpomenout, že v Americe vůbec není nucená vojenská služba a dobrovolně najatý voják, že dostává slušnou měsíční gáži?

Světla a stíny.

Klad v žurnalistice. U některých novin se nám líbí, že vyzdvihují události kladného rázu. Posledně psaly o 72 leté stařence, která při katastrofě v Zaječí byla také poraněna, leč přesto chránila svým vetchým tělem dítě a při záchranných pracích pak ještě pomáhala. Při jednání o náhradu prohlásila, že nechce vykořisťovat vlast. Velikost této stařeny jakož i potěšitelný příslib kladnější orientace v žurnalistice, posiluje naši víru v člověka.

*

Americký mrav. Amerika dnes žije v plném kvasu presidentských voleb. Boj je veden ve znamení hesel zachování nebo odstranění prohibice. Pojetí americké demokracie a gentlemanství nejlépe ilustruje zpráva, že protiprohibiční kandidát presidentství A. Smith bude odpovídat v kostele duchovnímu s téže kazatelny, na níž jej tento nazval největším škůdcem mravního pokroku.

*

Maďarský biskup a křesťanství. V předešlém týdnu oznamoval radiový rozhlas z Budapešti, že biskup Antonín Nagy, hlava maďarských evangelíků, zaslal ostřihomskému primasovi Seredimu telegram, ve kterém nabízí katolíkům příměří v náboženském boji, pokud maďarská vlajka nezavlaje znovu nad Slovenskem. Jinými slovy: biskup Nagy vidí hlavní úkol své církve v pěstování nepřátelství oproti jinověrcům, ale je ochoten se toho nepřátelství na čas vzdát, aby měl více síly a času k štvaní politickému. Je to podivný dozvuk kongresu pro pěstování přátelství mezi národy skrze církve.

Zakázané křesťanství? V minulých dnech bylo rozpuštěno Hnutí pro křesťanský komunism, vedené Přemyslem Pittrem. Volná Myšlenka k tomu poznamenává, že to byli jediní křesťané v Československu. To bychom už tedy žádných více neměli?

*

Originelní zjev. Paní Aimee Mc Phersonová je kazatelkou a snad i zakladatelkou jisté americké církve a získala si veliké popularity tím, že při svých bohoslužbách pořádá dramatické scény znázorňující boje lidské duše mezi dobrem a zlem. Nedávno přijela do Anglie, aby prý i zde podnikla „boj se satanem". Přijela se sborem 60 harfenistek, které jsou obecně nazývány „andělé". McPhersonová má ve své náboženské činnosti neobyčejné úspěchy. Má celkem 6 orchestrů a zvláštní kapelu na banja.

*

Tajemství života. V nedávných dnech přinesly naše noviny zprávu, že anglickému vědci prof. Hillovi podařilo se rozřešit záhadu života a že vypěstoval v laboratoři živou buňku. Tato zpráva vyvolala živý ohlas ve světových vědeckých kruzích a mnoho debat. Výsledek byl však ten, že samotný prof. Hill prohlásil, že to, co se o něm píše je nesmysl.

*

Představa a vůle. Řekněme někomu, aby nemyslel na bílého slona, a co se stane? Že na něj myslet musí, i proti své vůli. A co bychom dělali, kdybychom toho, kdo myslí na bílého slona, chtěli přimětí, aby myslel na něco jiného? Museli bychom to jiné popsat, do jeho představivosti uvést, zkrátka na to vhodně upozornit. Potom zapomene na slona a bude myslet to jiné. Jako člověk není s to, aby svůj vlastní stín přeskočil, tak nedokáže, aby představivost a vůli od sebe odtrhl. Vůle je bezmocná, je-li proti ní silná myšlenka. Spíše silná myšlenka strhne vůli než aby vůle strhla myšlenku. Na tom, co myslíme a jak živě si to představujeme nejvíce záleží. Kdo tomu nerozumí, nedovede vychovávat a neví co je sugesce. Lidmi silné vůle jsou ti lidé, kteří svojí mysl dovedou

vytrvale na něco soustředit až to provedou. Naproti tomu slaboši vůle jsou ti, kteří něco chtějí a něco jiného provedou, protože na to jiné mysleli, jako začátečník na byciklu obyčejně vjede na kámen, kterému se chtěl vyhnout. -k.

Objev dr. Absolona. Známý náš badatel o praobyvatelích naší vlasti prof. dr. Absolon učinil tyto dny nový důležitý objev pro posouzení jací lidé před více než 30.000 lety obývali Moravu. Odkryl kostru diluviálního člověka, která, jak ukázalo podrobnější zkoumání, jeví zřetelné známky lidojedství. Už dříve byly jak na Moravě a v Chorvatsku i jinde nalezeny lidské kosti, opálené a ostrouhané, se všemi známkami lidojedství z dob předhistorických.

Také z Anglie přichází zpráva, že bylo dokončeno velmi pečlivé zkoumání kostry, objevené před sedmi lety v Rhodesii v Jižní Africe. Z fotografií a z popisu této kostry je zřejmé, že jedná se o tvora, který teprve aspiroval na jméno člověk, ačkoliv už dávno se byl povznesl nad úroveň nejdokonalejších lidoopů. Podle všech známek byl tento rhodesijský „skyfalus" (jak byl nazván) velmi dávným předkem kanibalů, jejichž kostry se u nás dochovaly a byly dr. Absolonem objeveny ve světoznámém praehistorickém nalezišti v Předmostí u Přerova.

Podle Křesťanské bible jak známo, byl prvý člověk stvořen asi před 6000 lety, a nanejvýš dokonalý, a živil se výlučně ovocem. Podle indických svatých písem objevil se prvý člověk na zemi před mnoha miliony lety.

Nechceme tím vyvyšovati indické náboženství nad křesťanské, jen chceme nabádat k zmírnění domýšlivosti těch, kteří by chtěli svojí biblí všechno měřit a každého posuzovat.

Jako je bludem považovat bibli za neomylné zjevení, tak je bludem ji šmahem zavrhovat. Její nejkrásnější místa může jen ten správně a plně ocenit, kdo je dovede odlišit od různého „přínosu" věcí nesvatých. Právě tak nutno bráti kriticky svatá písma mimokřesťanská a povznášeti se na úroveň náboženství universálního. -k.

Tolstoj a křesťanství.

Celý svět vzpomíná stoletého výročí narození Lva Nikolajeviče Tolstého. Bude dobře si také připomenout, že týž byl pravoslavnou církví exkomunikován. Mezi jiným odpověděl Tolstoj synodu, který je vylučoval, těmi slovy:

„Kdo miluje křesťanství víc než pravdu, bude záhy milovat svou sektu nebo církev více než křesťanství a konečně sebe a svůj klid více než všechno ostatní. Já jsem šel obráceně. Začal jsem láskou k pravoslavné církvi; byla mi víc než vlastní můj klid. Pak jsem miloval křesťanství více než svou církev a nyní miluji pravdu nade vše ve světě." — I pro nás je pravda víc než cokoli jiného na světě, byť to mělo sebe krásnější název. Pro novou pravdu jsme ochotní upustit od našich včerejších poznatků a budovat si na jejím základě docela nové teorie.

Smutek je chůvou šílenství.

Shakespeare.

Členům SB. upozornění!

Má-li býti celý členský příspěvek za rok 1928 vyznačen na legitimaci vydané po novém roce 1929, je nutné, aby byl nejpozději do 15. listopadu 1928 odevzdán nebo zaslán pokladníkovi. Je možno tak učiniti složenkou, která byla každému členu zaslána, nebo ve zvláštní obálce u pokladny při shromážděních. Obálky lze dostat na požádání. Také další složní lístky zašlou se na požádání. Členské příspěvky, posílají-li se složenkou, buďtež posílány jen na složenku znějící na Společnost Svobodného bratrství. Členské legitimace na rok 1929 budou vydávány jen těm členům, kteří něčím na rok 1928 přispěli bez ohledu na výši obnosu.

Ústředí SB.

TÝDENNÍ KALENDÁŘ S. B.

14. října *(Neděle)*	**10·30.** HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB. v Sladkovského síni Obecního domu. Čtení z velkých autorů. Hudbu řídí br. Pravoslav Sádlo. 1. W. Mozart: Andante. 2. J. Haydn: Largo. PŘEDNÁŠKA. Přednáší dr. N. F. Čapek: Podvědomí a láska.
15. října *(Pondělí)*	**19·30.** CVIČENÍ ZPĚVU, Karlova 8. Řídí p. Esop.
16. října *(Úterý)*	**19·30.** VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ v paláci Radio na Vinohradech, Fochova tř., velký sál. Společné zpěvy. Zodpovědění dotazů. PŘEDNÁŠKA dr. N. F. Čapka: Podvědomí a láska.
18. října *(Čtvrtek)*	Odpol. porady br. Čapka. **19·30.** SCHŮZE UČITELŮ NŠSB., Karlova 8. Vede br. Čapek.
19. října *(Pátek)*	SCHŮZE MLÁDEŽE SB. Vede br. Žižka. Přednáší s. Kurcová: Pohledy do vesmíru.
21. října *(Neděle)*	**9·15.** NEDĚLNÍ ŠKOLA SB. ve velkém sále Slovanského ostrova. Řídí br. Čapek. **10·30.** HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB. ve velkém sále Slovanského ostrova. Téma přednášky br. Čapka: Duševní dynamika.

▽

Upozornění. Na opětované žádosti z mnohých stran bude dr. Čapek pořádati i tuto zimu tříměsíční lidoznalecký kurs, který tentokráte započne již v listopadu. Podrobné údaje sdělíme v přednáškách a v příštím čísle C. a C. Přihlásiti možno se již nyní v Unitarii, Praha I., Karlova 8.

„Unitaria", tiskárna Svobodného bratrství, Praha.